الڳ راهون

خبر ناهي ڪهڙيءَ ڪٿيءَ ڪنيو جو سيدرا ديويءَ جي فوٽي ڪيملبتو ڪري ڇڏيم. روي گهر ۾ گهڙيو ته يڪدم سندس نظرملبتي ٿيل فوٽي تي پيئي پڇيائين، ”هيءُ فوٽو ڪنهنملبتو ڪيو آهي؟“

هڪ پل لاءِ سوچيم چاونس، ”ٻيبيءَ ڪيو آهي“ ليڪن منهنجي سچ ڳالهائڻ جي عادت چيم، ”مون“

هو چپ چاپ پنهنجي ڪمري ڏي هليو ويو. چپ چاپ چوڻ ٺيڪ نه ٿيندو. پهرين ته مونڏي ڪڙي نظر اڇليائين، پوءِ فوٽي ڪي سڌو ڪيائين ۽ انڪان پوءِ مون طرفمبلڪلئي نه نهاريائين، جڻ مان هن لاءِ هئسئي ڪين. دل ۾ آيم، پڇيان چڪي پڇيانس، ”سيدرا ديوي اگر تو لاءِ سيڪجهه هئي ته مونکي هن گهر ۾ آڻڻ جي ڪهڙي ضرورت هئي“

ليڪن هيئنئر اهو پهرين رات واري سڀڳئي سوال جو پيارو جواب ته ملٽو ئي ڪين هوبيڪار ۾ پنهنجي موڊ خراب ڪرڻ مان ڇا ورندو مگر سوچيم پهرين راتمبه جڏهن هن چيو ”سيدار جهڙي لڳينءَ تڏهن ته تنهنجي پنيان پيس“ تمبه مونکي ڪو اهو جواب اندر ۾ خاص ته ڪونه وڻيو هو. ان جو ڪارڻ شيد اڄ سمجهانٿي ته ڪلبه ناري پتيءَ جي نظر ۾ ٻي ناري هجڻ نه چاهيندي آهي.. نه اهو مان غلط ويدي سوچيان. هر ڪا ناريٻي ناري ٿيڻ چاهينديٻه هي پر پنهنجي مرضيءَ سان سندس پتي ڪيسٻيءَ ناريءَ جي روپ ۾ ڏسڻ چاهي ته شايد پسند نه ڪندي آهي. ها اهائي ڳالهه ٺيڪ آهي، نه ته شاديءَ جي ڪن مهنن ڪانپوءِ رويءَ جڏهن مونکي سيدرا ڪري ڪاريو ته مان سندس پلنگ تان ٽپ ڏيئي اٿي ڇو ڪڙي ٿيس. ۽ هن ور ور ڪري سمجهايو ته سيدرا مري چڪي آهي، ا توکي هسد ڪرڻ جو ڪوئي سبب ناهي. پوءِبه مان پنهنجي اندر ۾ سانوٽيءَ جي مور

وانگر هڪ ڪڙاهيندر آواز چوٻڌمندي رهيس مان مان هجان ڪوئي مونکي پيار ڪري فقط مان سمجهي سويتا سمجهي.

هڪ رات تمام گهڻو روئي روئي، مون ڪيسٻڌايو تہ ”مونکي لڳي ٿو، سيدرا جي هن فوتي سبب، اسانٻنهي جي اٿوٽ پيار ۾، وار جيتري وٿي پئجي ٿي وڃي.“

هن پيير يهو ٿپ ڏيئي منهنجي پلنگ تان اٿي ڪڙو ٿيو، سندس اکين ۾ ڪجھ چمڪي رهيو هو ”مون سمجهيو تونٻ انکي پيار ڪندينءَ جنهن کي مان پيار ڪريان ٿو.“ جاچي ڏنم جيڪي سندس اکين ۾ چمڪي رهيو هو سي ڳوڙها هئا، جن کي هن منهنجي اڳيان هيٺ ڪين ڪيرايو... پرش آخر راجا آهي ۽ راج هٺ

”روي..“ مون هڪ پيرو ڪيس پٺيان سڏٻ ڪيو، مگر ان رات هوٻيءَ روم ۾ئي نہ..مونکان... منهنجي دل کان... ڪجھ ڪوھ پر يهلي ويو هو. هر ڪن م،ونکيملئين پئي محسوس ٿيو اسينٻئيٻلڪل مختلف ماڻهو، هڪ ٻئي سان اٿڪي، هڪ وڏي پل ڪري ويدا آهيون. هنکي سيدرا جهڙي ڪلاڪار کپندي هئي. ڪراهت سان ڪڏهن ه لاءِ ”ناچڻي، چئي رويءَ اڳيان هسٻ ڏيکاريو هوندم، انکان انڪار نٿي ڪريان. پر رويءَ جي غير حاضريءَ ۾ رويءَ کان لڪي مون خود وڃي نرتيہ جي ڪلاس ۾ داخلا ورتي. ان ڳالھ لاءِ مان کهڙو ٿيٻهانو پاڻ کيٻتلئي سگهان. منهنجي من جي سڀل ويچار هڪ وار انجو جواب مونکي هيءُ ڏنو، تہ سويتا تون خود سيدرا کي پيير ڪين ٿي، چو تہ تو اسڪول ۾ ناٽڪ ڪيليا، رڪارڊ وڄئي تن تي ناچ ڪي، شايد تنهنجي اندرٻ هڪ ناچڻي ڪلاڪار جو روح لڪل آهي، جنهنڪري رويءَ پهرينءَ رات چيو هو ”تون سيدرا جهڙي لڳين

انڪري ته تنهنجي پنيان پيس...“
ليڪن جنهن مهل هن سيدرا جي ملبتي ڪيل تصوير سبتي، ڪري ڪڙي نظر اچلي ۽ هي ڪمري جو رخ رکيو، ان مهل جيءَ چيو، ”اها سيدرا اج جيءَري هجي ها ته سندس خون ڪري وجهان ها..“
ليڪن منهنجي زندگيءَ ڪي زهر ڪرڻ لاءِ 3 ايتروءِ ي ڪوٺو نصيب ڪافي نه هو. هڪ ڏينهن رويءَ اچي چيو، ”آسا ديوي ملئي آهي. اج رات ڪويتا پاٺ جو پروگرام هتي گهر ۾ رکيو تمانس“
”آشا؟ ڇي ڪويتا پاٺ ڪندڙ تنهنجو نالو وري آشا؟ ههڙو عام نالو ملئيشا نالو رکلئي ها، آشنا نالو رکلئي ها.. ڇا پاڻ ڪويتري ڪانهي؟“
”نه“ رويءَ چي، ”پاڻ ٿورا لوڪ ناچ سکيل آهي ۽ باقي چون ٿا گلي ۾ ميناس اٿس“
مون چيو، ”توهاننجون ڪوتئون سدي نموني پڙهي، ته مان ٿيپ ڪنديس“ ۽ واقعي ٿيپ تي پرڻ جهڙيون هيون ڪوتئون... ڪوتئون ته يونءِ ي، ڇو ته اهي لکيل رويءَ جون هيون، پر انهن ڪي سون تي سهاڳو ڏيڻ وارو هو آشا جو آواز.
رات جا 10 اچي لڳا، آشا پريشان ٿيڻ لڳي. هاڻ هن گهر وڃڻ چاهيو. رويءَ ڪلي چيو، ”وج پلي پر اجا ته منهنجو فقط هڪڙو ڪويتا سنگرهه تنهنجي گلي جي ميناس ماٽيندو، سويتا جي ٿيپ ۾ نه پهتو آهي...“
”مان سياٽيهه ايندس. پرهين ءَ به..جيستائين تهانجي سيني ڪوتئن ڪي پنهنجي گلي مان توهان تئين نه پهچايو اٿم. تيستائين بس نه ڪنديس. اسان جي سڄي شهر مان ڪلاڪار نڪتلئي گهٽا آهن“
رويءَ چيو، ”آشا ديوي پهرني سوچيو ته سهين اسانجو شهر آهيءَ ي

ڪيترو؟ فقط پنج هزار چورس ميل.“
آشا چيو, ”مگر چوطرف جبلن, آبشارن ۽ ساوڪ ڪيس سونهن تہ سرڳ ڪان وڌيڪ بخشي آهي...“
منهنجي من ۾ آيو تہ مان چوان, ”مون پلي توهان ٻنهي جو شهر نہ ڏٺو آهي پر پنهنجي جنم ڀوميءَ کي ايترو پيار ڪيو اٿم جو توهانجي ٻنهي جي پنهنجي شهر لاءِ سڪ بلڪل تز نموني محسوس پيئي ڪريان, مگر اهي اکر منهنج زبان تي اچي بہ رڪجي ويا. رويءَ جي ٻيلب ٿي دوست آيل هئا. اصل ۾ آشا ديويءَ کي رويءَ جو گهر ڏيکارڻ وارا هوءئي هئا, هنتہ فقط رويءَ جو ذڪر ڪيو هو ساڻن. آشا ديويءَ کي سندس ملڻن وٽ ڇڏڻ لاءِ رويءَ جا ٽي دوست ڪافي هئا پر روي بہ ساڻن گڏ ويو. ٽئڪسيءَ واري کي بہ رپيا خرچي ڏيڻ سان ڇئن ڪان پنج پنج ڇٽلبہ کجي ويا.
هنن جي هلي وڃڻ ڪان پوءِ خبر ناهي کهڙيءَ احساس ڪمتريءَ اچي ورايو. دل ۾ چيم, عجيب آهن هي مرد اگر روي هڪڙو نہ وڃي ها تہ ڇا اها ديويءَ ڪي ٻيا دوست اڻلڪي وڃن ها“
ڪلاڪ کن ڪانپوءِ روي واپس موٽيو. مون ان مهل مينا ڪماريءَ جا ڳايل ڪي غزل پئي ٽيپ تي هاليا. هڪ درديلو احساس من ٽن کي گهيري وينو هو. رويءَ ايندي شرط, ٽيپ رڪارڊمان اها ٽيپ ڪڍي, آشا ديويءَ جي تازي ڳايل ٽيپ کني وڌي, منهنجو من ۾ خبر ناهي کهڙي راڳڻي پئي هلي, جنهن کي جهپو اچي ويو. روي جي هيءَ حماقت مونکي اصل ڪين وڻي مان چپ چاپ اٿي ويس ۽ وڃي ٻيبيءَ جو بسترو وغيره ٺيڪ ڪيم. ٻيبي نند ۾ ڏاڍي پيراي پئي لڳي. پر ڪيس چمي ڏنم تہ جاڳي پيئي بس جاڳي ڇا پيئي اصل ”پپا پپا“ جو فسا دلڳلئي ڏنئين روي تہ هڪ من, هڪ

چت، آشا جا ڳايل پنهنجا گيت ٻڌي رهيو هو. ڪيس ٻيبيءَ کي ڪٽڻ لاءِ سڏ ڪيم ته جواب ئي نه ڏنائين. شعر لکڻ مهل ته هو ڪجهه ٻڌندو ناهي. هاڻي شعر ٻڌڻ مهل به جواب نه ڏيڻ جي ڪار شروع ٿي رهي هئي. ڪنهن نموني ٻيبيءَ کي ماٺ ڪرائي، ماڻ ٻيبيءَ سان گڏ ئي سمهي پيس. شايد اڌ رات جو سمو هو، جو اوچتو جاڳ ٿيم. ڏسان ته روي اجلا ئين ئي آرام ڪرسيءَ تي ليٽيو پيو آهي ۽ پاسي ۾ ٽيپ رڪارڊ مان، سندس پيارا گيت آشا ديويءَ جي سريلي گلي مان لهرائي رهيا آهن. مون هلڪو ڪڙڪو ڪيو. پهرين سمجهيم ڪيس ننڊ اچي ويئي آهي. ليڪن ڪن ڪانپوءِ ٽيپ خلاص ٿي ته ڏنم وري انکي نيئن سر چالو ڪري ڇڏيائين. خبر ناهي مونکي ڇا ٿي ويو. رڙ ڪري چيم "بند ڪر، مهرباني ڪري بند ڪر روي" ۽ رويءَ کي به خبر ناهي ڇا ٿي ويو چيائين "بند نه ڪندس بند، توکي ڪپي ته ٻيءَ روم ۾ وڃي سمهه."

مون پڇرندي چيو، "تون جيڪر ٻيءَ روم ۾ وڃي، اها ٺيڪ ٻڌين ته ڇاهي ٻيڊ روم سمهڻ لاءِ ٿيندي آهي، راڳن لاءِ نه ٿيندي آهي."

هن ڏاڍي ڪراهت ساب چيو، "پلنگدين ۾ ئي ٻڌي پيئي هجج، توکي ڪهڙي خبر روح جي آزادي ڇا ٿيندي آهي."

ماڻ به وهاڻو کڻي روم سان اٿي ڪڙي ٿيس. چيم، "اها روح جي آزادي ڪنهن استريءَ کي ماڻيندو ڏسو ته سڙي جيڪو خاڪ ٿي وڃو. اهي اسين زالون آهيون، جن جي زبان تي مهر آهي."

رويءَ جي ڳالهائڻ ۾ نهارڻ ۾ حد کان وڌيڪ ڌڪار ڏسي منهنجو روح رڙي اٿيو چيم، "ڪهڙو آهين روي پهرينءَ رات کان وڍي سيدرا ناچڻيءَ جي مردي سان گڏ جيئڻو پيو. هاڻي شايد آشا ديويءَ جي زنده دليءَ سان گڏ

جيئدني، ڪنهن احساس ڪمتريءَ ۾ مرڻو پوندو“.
ان ڪانپوءِ خبر ناهي ڪهڙا ڪهڙا الزام هڪٻئي تي هڻندا رهياسين. اف ڪهڙو آهي هي لفظن جو طوفان جنهن ۾ سڀ پيار ۽ پريم ڇن ڀن ٿيون وڃي.
مان پنهنجو وهاڻو کڻي بيڊ روم کان ٻاهر ته نڪتس، پر رويءَ ڪانسواءِ ڪٿي جاءِ هئي منهنجي وشواس ڀريءَ ننڊ جي.
ٻئي ڏينهن تي ٻه، آشا ديوي وري اسانجي گهر ۾ ملئي. ”اسانجي“ نه چان، ”روي“، جي چوان. ڇ ته روي ان رات مونکان جو جدا ٿيو ته وري ڪڏهن گڏ نه ٿيو. دل ڪري، اسانجون راهون بلڪل الڳ ٿي چڪيون هيون. گيتن لکڻ ڪري رويءَ کي مشهري ملي هئي.
مشهوري ته رويءَ کي گهڻو اڳ ملي هئي، پر اهي گيت جڏهن آشا ديويءَ جي سريلي گلي مان ماڻهن ٻڌا، تڏهن ته روي لاءِ فلمن وارن ٻه دروازا کولي ڇڏيا ۽ ٻئي ٻانهون کولي روي ۽ آشا ديويءَ جو ستڪار ڪيئون.
مان رويءَ سان گڏ هوندي ٻه پاڻکي سندس پاڇي کان وڌيڪ ڪجهه ڪين سمجهندي هئس.
هڪ رات ته رويءَ سان وري جهڳڙو ڪيم. مون چيو، ”روي هي سڀ ڇا ٿي رهيو آهي“ آشا ديويءَ سان، گيتن کي سجيلا سر ڏيڻ سني ڳالهه آهي پر آشا سان گڏ خريدارين تي وڃڻ، سندس عزت ۾ پارٽيون ۽ ڪوي سميلن ڪوٺائڻ، سندس هرڪو عدل ڪڻن مان ڇا سمجهان؟“
”آشا ديوي منهنجي ڳونڻڻ آهي منهنجين ڪويتائن جو، سندس آواز، ملهه وڌائي ڇڏيو آهي. پوءِ ٻه مان سندس قدر نه ڪريان؟“
”مان ته تنهنجي ڪنهن ڪم ۾ ساٿ نه ٿي ڏيئي سگهان. سيدرا وانگر نرتيه

ڪلا ۾ نالو ڪڍي سگهان ها، ته اڄ فلمن ۾ تنهنجن گيتن تي منهنجا نرتيه هجن ها... هاڻي ته مان ڏاڍي اڪيلي ٿي پيئي آهيان روي"

"ته ڪر نه محنت، ڪنهنجهليو اٿيئي؟ اڄ نه ميدان ۾ مڙ سجي ڪويتائن جو قدر ته ٿيئي"

هيءَ هڪ للڪار هئي منهنجي وجود کي جيڪي نرتيه ڪلا سکڻ لاءِ اڳي لڪائي ڪندي هئس، سو هاڻي پڌري پٽ ڪرڻ لڳيس. روي4 کي ڪمائي ٿي ته جاءِ به خلاصي ورتائين. وڏي هال ۾ رويءَ جي بيٺڪ هئي. هڪ ڪنڊ ۾ ڪئسيٽن سان ڀريل ڪٻٽ، ٽيپ رڪارڊ ۽ آشا جي ڳائڻ لاءِ ساز رکيل هئا.

منهنجي روم تي گهنگهرن ۽ سازن سان اڌ ڪان وڌيڪ ڀرجي ويئي هئي. ننڍڙيءَ شلپيءَ لاءِ ايترا رانديڪا اچي ڪٺا ٿيا هئا، جو انجي روم به دڪان بڻجي پيئي هئي بس خالي ۽ صاف سٿري هئي ته هڪ بيڊ روم هئي.

ڏيري ڏيري بيڊ نالي کي بيڊ روم جي رهي. روي ڪيڏي مهل، آشا ديويءَ سان، ڪهڙي4 فلم جي شوٽنگ تي ٿي وڃي، اهو به کي ٻڌائڻ وسري ويندو هو. شلپيءَ کي ننڊ ۾ چمي ويندو هو اها عادت به ڏيري ڏيري ڪمائنس ڇڏائجي ويئي. پر ڪڏهن نهنجو ڪوي گيت، ڪنهن گهٽيءَ گهوٻي ۾ ڳائجندو ٻڌائين يا ريڊيو يا ٽي ويءَ تي ساراهه ٻڌائين ته بس ڍير رانديڪا وٺي ايندو شلپيءَ لاءِ، پوءِ ڏاڍو پيار ملندو هو شلپيءَ کي، ليڪن اهو به فقط ڪن گهڙين لاءِ.

مگر هيءَ ڪهڙي عجيب ڳالهه ٻڌم، دنيا وارن وٽان ته فلمي دنيا ۾ رويءَ هلائي ڇڏيو آهي ته "سندس گيتن تي ڪو به فلمي نرتيه موناڪن نه ورتو

وڃي.“
ڏرامر ڪريءِبرف جي هڪ ڇپ، هماليہ جي چوٽي تان ڪري پيئي لاهي سان رڳڙجندي زمين کي چلهيندي، هيٺ هيٺ وڃي، ڪنهن تل ترائي ۾ پيئي
پهاڙ جي چوٽيءَ تي سرسوٽي، پنهنجي ويٺا مان مٿر سر ڪديءِبرهماند کي لي ۾ آٽي رهي هئي ۽ مان هيٺ هيٺ ڪريلبرف جي ڇپ جو ڳرڻ ڏسي رهي هئس... جيئري ڪڳي کي، ٽڪر ڪري جڏهن ديگڙي ۾ رڌڻ لاءِ وجهبو آهي، تڏهن ڪيڏي دير تائين اهو ڪڳو تپ ڏيندو رهندو آهي... ڦتڪندو رهندو آهي جيسين سندس ٽڪر ٽڪر مان، جان پوريءَ طرح نڪري وڃي... ساڳي حالت هئي هنبرف جي ڇپ جي..
روي منهنجي نرتيہ کي فلاٽي فلم ۾ سارهايو اٿن، مان وڊيو ڪئسيٽ ڪٽيملئي آهيان. تون ڏس.“
مون من ماري ڇيو.
”فرصت هوندي تہ ڏسندس، رکي وڃ منهنجي ميز تي.“
”روي تون مونکي سيدرا ڇو نہ ٿو سمجهين؟ سڀ چون ٿا، مان سيدرا کان ٻہ رتيون سرس آهيان فرتيہ ۾...“
”سيدرا سمجهان توکي؟ سيدرا جي جتيءَ ۾ تون پير پائي سگهندينءَ؟... تنهنجو پهريون پيرو نرتيہ مون تنهنجي ڪاليج ۾، سيدرا سان گڏجي ڏنو هو. مون توکي سارهايو، هٿ ڇميا.. سيدرا مونکان وڌيڪ سارهايو توکي، تنهنجي نڙاري ڇميائين... ڪري سگهين تون آشا ديوءَ لاءِملئين؟“
اوچانڪئي رڄ جي چمڪات جيان ڪ عجيب حقيقت تي وڃي نظر پيئي چيم، ”جيئن توکي مون تائين پهچڻ لاءِ، سيدرا ديوي ساهہ ڏنئي، توکي

آباد ڪيو، تنهن مان ٻاهر نه ڪري سگهنديس، پر الڳ رهي، توکي آشا ديويءَ تائين پهچڻ لاءِ تنهنجي راهه کولي سگهان ٿي... شل اهو ڏينهن نه اچي جو تون چوين. آشا ديوي کان ڪنهن به فلم ۾ منهنجو گيت نه ڳارايو وڃي.